

vyložiti lze v ten smysl, že strany vzdávají se úmyslu, poměr dosavadní chrániti. Že i onen, kdož za míru i práva zbavena jest prohlášen, veškeré ochrany právní pozbyval, ano beztrestně i zabít býti mohl, to zajisté zlomení hole nad jeho hlavou nad potřebu jasněji dokazovalo. — Litujeme velice, že spisovatel kterýž tak veliké píle na práci svoji vynaložil, k výkladu sh. uv., vlastně tak na snadě ležícímu, sám nedošel.

Článek Stutz-ův jest vlastně literární studií, ku kteréž zavedly podnět dva spisy E. Mayera (Dtsche. u. frz. Vfsssgsgesch. v. 9—14 Jhdt.; Hansa u. Hasbannus im nordfrz. Rcht.) a kteráž má za účel, výsledky spisů těch přehledně vytknouti, kdežto práce Geffkena snaží se vysvětliti, odkud bere původ svůj rozdíl mezi vodními toky veřejnými i soukromými, na kterémž i moderní právo vůbec spočívá, a jaké osudy doznaly pojmy tyto na půdě německé; výsledky právně-historického badání pak že mohou poskytnouti pokyny i de lege ferenda. Spisovatel ukazuje tu, dle našeho soudu zcela přesvědčivě, že rozvoj práva německého k tomu se nesl, veškeré vodní toky pokládati za veřejné, že však rozvoj tento recepcí práva římského jest přerušen ohledně toků nepatrných, nikoliv na prospěch hospodářství vodního.

V oddílu Miscellen poskytuje především W. Roth příspěvek k životopisu Rafaela Seylera (1535—1573), spisovatele několika spisů o praksi říšského soudu komorního, kteréž se tu uvádějí, dále Tille vydání soukromé práce neznámého spisovatele 17. stol.: »Systema judiciorum Coloniensium«, jako příspěvek k posouzení pořadí instancí soudu voleneckého Kolínského v stol. uv., Lehmann zprávu o čtyřech španělských rukopisech o langobardském právu lenním, Cramer rekapituluje výsledky svého spisu: »Die Geschichte der Alamannen als Gaugeschichte«, Motloch konečně poskytuje otisk obšírného referátu rady dolnorakouského regimentu Dra W. Püdlera z r. 1573, kterým tento doprovází svůj návrh zemské tabule arciv. Rakouského p. E. zemskému maršálku H. W. sv. p. z Roggendorfu.

Mezi četnými kritickými referáty o nových zjevech literárních na půdě dějin práva německého obrací pozornost naši zejména obšírné kritické pojednání prof. zdejší něm. pr. fakulty H. Schreuera o spisu J. Lipperta »Socialgeschichte Böhmens in vorhussitischer Zeit«.

Obsah svazku zakončují zprávy osobní, zprávy o publikacích historické kommisie badenské i oné u bavorské akademie, o postupu prací ohledně dalších vydání »Monumenta Germaniae historica« i zpráva kommisie k vydání slovníku německé mluvy právnické za rok 1899. *Hanel.*

Staropražského městského práva ze XIV. stol. (vydaného r. 1845 od Em. Frt. Rösslera na základě nejstarší knihy městské z r. 1310, chované v archivu král. hl. města Prahy) týkala se přednáška, kterou dne 19. listopadu 1900 měl prof. Dr. V. E. Mourek v třídní schůzi Král. České Společnosti Náuk. Postavil na jisto, že mluva, kterou statutární kusy tohoto práva jsou zapsány v řečené knize, je zcela totožna s jinými zápisy téhož kodexu, jež se táhnou k poměrům úplně soukromým a jen místním, a najisto zaznamenány jsou nářečím, jímž tehdy pražští Němci vůbec mluvili: že tedy aspoň s linguistické stránky na staropražském právu městském není nejmenší stopy, jež by ukazovalana pro venienci cizí.